

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
I-1 У. 894/14
Дана 25.04.2018. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Љиљане Петровић, председника већа, мр Николе Китаровића и Олге Петровић, чланова већа, са судским саветником Биљаном Стојановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ...,, кога заступа Горан Јелушић, адвокат из Чачка, Рајићева 7, поднетој против Министарства грађевинарства и урбанизма Републике Србије, сада Републичког геодетског завода Београд, ради поништаја решења број 952-01-04940/2013-06 од 06.12.2013. године, са заинтересованим лицем "Б.Б." д.о.о. Београд, кога заступа Бранко Павловић, адвокат из Београда, Браће Радовановић 16, у предмету катастра, након усмене јавне расправе одржане дана 25.04.2018. године, у нејавној седници већа, одржаној дана 25.04.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Министарства грађевинарства и урбанизма Републике Србије, број 952-01-04940/2013-06 од 06.12.2013. године и предмет **ВРАЋА** Републичком геодетском заводу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ Републички геодетски завод Београд да тужиоцу А.А. из ...,, надокнади трошкове управног спора у износу од 34.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

III ОДБИЈА СЕ захтев заинтересованог лица "Б.Б." д.о.о. Београд, за накнаду трошкова управног спора.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбија се, као неоснована, жалба тужиоца изјављена на закључак Републичког геодетског завода - Службе за катастар непокретности Чачак број: 952-02-1755/2012 од 28.08.2013. године, којим се у ставу првом диспозитива понавља поступак по службеној дужности у предмету бр. 952-02-544/2012 и ставља ван снаге правноснажно решење РГЗ СКН Чачак бр.

952-02-554/2012 од 24.02.2012. године по захтеву тужиоца за упис промене носиоца права на непокретности пословном простору број 2 корисне површине ... м², уписан као посебан део зграде број 1 изграђене на к.п. ... КО Чачак; у ставу другом диспозитива прекида се поступак по захтеву тужиоца од 22.02.2012. године за упис промене носиоца права на непокретности пословном простору број 2 корисне површине ... м², уписан као посебан део зграде број 1 изграђене на к.п. ... КО Чачак, до коначног решавања по раније поднетом захтеву заинтересованог лица бр. 952-02-4154/2011 од 20.11.2011. године.

У тужби поднетој овом суду дана 17.01.2014. године и усменој речи на расправи, тужилац, преко пуномоћника, оспорава законитост решења туженог органа из свих законских разлога, јер је у поступку обновљеном по службеној дужности, првостепени орган донео ожалбени закључак, иако није позвао тужиоца да учествује у поступку, па истиче незаконитост оспореног решења у делу којим је оправдан описани поступак првостепеног органа погрешним позивањем на одредбу члана 131. ЗУП, у ситуацији када, по схватању тужбе, није било услова за вођење скраћеног поступка. Ово тим пре што тужилац није позван да учествује ни у поступку по жалби. Истиче да није било услова да се ожалбеним закључком понови поступак и истовремено прекине поступак по захтеву тужиоца. Наглашава да по захтеву заинтересованог лица одлука није била донета ни до дана подношења тужбе, тако да неажурност референта који води предмет по захтеву заинтересованог лица представља покушај осујећења права тужиоца, тим пре што је понашање првостепеног органа у супротности са одредбама члана 208. ЗУП, а заинтересовано лице није поднело жалбу због ћутања администрације. Посебно истиче да је тужилац предметну непокретност купио у септембру 2011. године, након извршеног увида у лист непокретности бр. ... КО Чачак, чију је фотокопију приложио уз тужбу. Сматра да је закон повређен на његову штету и предлаже да суд поништи оспорено решење. Трошкове је тражио и определио.

Тужба је достављена туженом органу, који је у образложеном одговору на тужбу у свему остао при разлозима изнетим у оспореном решењу и предложио да се тужба одбије као неоснована.

Тужба је достављена и заинтересованом лицу, који је у одговору на тужбу и усменој речи на расправи, преко пуномоћника, оспорио наводе из тужбе и истакао да је правилно првостепени орган, а како се то наводи и у оспореном решењу, донео закључак о понављању поступка и доставио свим учесницима, па и тужиоцу, против ког закључка је дозвољена жалба. Сматра да је законито дозвољено понављање поступка спроведеног по захтеву тужиоца, јер је исти захтев поднет за упис промене носиоца права непокретности за имовину која је већ претходно била предмет управног поступка које је иницирало заинтересовано лице, па није било услова да се законито одлучује о касније поднетом захтеву тужиоца, а све то у складу са одредбом члана 125. Закона о државном премогу и катастру. Предлаже да суд тужбу одбије. Трошкове тражи.

Републички геодетски завод је преузео нерешене предмете који су

били у надлежности Министарства грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре Републике Србије, у складу са одредбом члана 79. став 1. Закона о изменама и допунама Закона о државном премеру и катастру („Службени гласник Републике Србије“, број 96/15), којим је прописано да ће Завод деведесетог дана од дана ступања на снагу овог закона преузети нерешене предмете и државне службенике из одговарајуће унутрашње јединице министарства у чијој је надлежности био другостепени поступак у области оснивања и одржавања катастра непокретности и катастра водова. Овај закон је ступио на снагу 04.12.2015. године.

Испитујући оспорени акт, у смислу члана 41. Закона о управним споровима, након одржане усмене јавне расправе у смислу члана 2., члана 33. став 1., члана 34. став 2. и 38. ЗУС-а, у присуству пуномоћника тужиоца и пуномоћника заинтересованог лица, у одсутности уредно позваног туженог органа, на којој су изведени докази увидом и читањем списка органа достављених уз одговор туженог на тужбу и свих писмена достављених уз тужбу, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Из списка предмета произлази да је првостепени орган, у извршењу решења туженог органа број 952-01-00337/2012-06 од 20.08.2013. године, поступајући по службеној дужности, ожалбеним закључком од 28.08.2013. године поновио поступак окончан решењем првостепеног органа од 24.02.2012. године и ставио ван снаге правноснажно решење првостепеног органа број 952-02-554/2012 од 24.02.2012. године. Ово са разлога што је увидом у списе предмета 952-02-4154/2011 формираних 20.11.2011. године, по захтеву “Б.Б.” д.о.о. Београд од 20.10.2011. године, овде заинтересованог лица, за упис посебног дела зграде-пословног простора и упис имаоца права на њему и увидом у списе предмета 952-02-554/2012 формираних по захтеву тужиоца од 22.02.2012. године за упис носиоца права на пословном простору број 2 у површини од ... м2 као посебног дела зграде број 1 изграђене на кп. бр. ... КО Чачак, првостепени орган утврдио да се захтев заинтересованог лица односи на пословни простор који је био предмет одлучивања касније поднетог захтева од стране тужиоца окончаног правноснажним решењем првостепеног органа број 952-02-554/2012 од 24.02.2012. године, односно да је у конкретном случају предмет оба захтева иста непокретност. Код наведеног, како је утврђено да се ради о упису посебног дела у објекту 1 по захтевима тужиоца и заинтересованог лица, који се у моменту подношења захтева нису могли идентификовати као захтеви који се односе на исту непокретност, то је првостепени орган, налазећи да је правноснажним решењем од 24.02.2012. године учињена повреда одредбе члана 125. Закона о државном премеру и катастру (“Службени гласник РС”, број 72/09 и 18/10), с обзиром да је првостепени орган одлучивао по касније поднетом захтеву, оценио да су испуњени услови за понављање поступка применом члана 239. став 1. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр. 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, бр. 30/10). Тужени орган је, одлучујући по жалби тужиоца изјављеној против првостепеног закључка од 28.08.2013. године, нашао да је жалба неоснована, јер је правилно првостепени орган ожалбеним закључком поновио поступак у складу

са чланом 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку.

Одредбом члана 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник“ број 30/10), прописано је да ће се поступак окончан решењем против кога нема редовног правног средства у поступку (коначно решење) поновити ако се сазна за нове чињенице или се нађе или стекне могућност да се употребе нови докази који би, сами или у вези са већ изведеним и употребљеним доказима, могли довести до друкчијег решења да су те чињенице, односно докази били изнесени или употребљени у ранијем поступку.

Ово подразумева сазнање чињеница које су настале до коначности решења којим је окончан поступак чије се понављање тражи, а да странка или орган нису били у могућности да их употребе до коначности тог решења и налажење или могућност стицања нових доказа, који су постојали пре, али су могли да настану и после коначног окончања ранијег поступка, с тим да се ти докази односе на чињенице које су настале пре коначности решења којим је окончан поступак чије се понављање тражи. То такође подразумева и обавезу управног органа да о наведеном изнесе јасне, образложене и на закону засноване разлоге.

По оцени суда, основано се наводима тужбе указује на то да је оспореним решење повређен закон на штету тужиоца. Наиме, из стања у списима предмета произлази да је заинтересовано лице првостепеном органу поднело захтев за упис посебног дела зграде-пословног простора знатно пре покретања предметног поступка у ком је донето правноснажно решење које је у поновном поступку стављено ван снаге ожалбеним закључком, то је у конкретном случају чињеница раније поднетог захтева, о којој су управни органи дужни да воде рачуна по службеној дужности приликом одлучивања, била позната у време вођења предметног поступка, са ког разлога, по оцени овог суда, иста не представља нову чињеницу, као разлог за понављање поступка, у смислу одредбе члана 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку. Притом, погрешна примена материјалног прописа, у конкретном случају Закона о државном премеру и катастру, не може бити разлог за понављање поступка. Полазећи од изнетог, Управни суд налази да у образложењу оспореног решења нису дати разлози који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву, са ког разлога је, по оцени овог суда, оспорено решење донето уз повреду правила поступка прописаног одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“ бр. 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“ број 30/10).

У поновном поступку надлежни орган је дужан да отклони повреду правила поступка на које му је указано овом пресудом и да донесе ново на закону засновано решење, при чему је везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка на основу члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Са изнетих разлога, налазећи да је закон повређен на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 1. и став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде, а правно схватање суда и примедбе суда у погледу поступка обавезни су за надлежни орган на основу члана 69. став 2. истог закона.

Одлучујући о захтеву тужиоца за накнаду трошкова управног спора, Управни суд је, применом одредби члана 66. и 67. Закона о управним споровима, у вези са одредбама члана 150., 153. и 154. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, број 72/2011, 49/2013 – одлука УС, 74/2013 – одлука УС и 55/2014), које се сходно примењују на основу члана 74. Закона о управним споровима, нашао да је захтев делимично основан, па је тужиоцу у складу са тарифним бројем 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (“Службени гласник РС”, бр. 121/12), досудио трошкове управног спора у укупном износу од 34.500,00 динара, и то на име састава тужбе од стране адвоката у износу од 16.500,00 динара, као и за заступање на усменој јавној расправи одржаној 25.04.2018. године у износу од 18.000,00 динара, те је одлучио као у ставу II диспозитива пресуде. Трошкови за заступање на одржаној расправи до траженог износа од 37.500,00 динара, нису признати, будући да ови трошкови нису опредељени према износу који адвокату припада по наведеној адвокатској тарифи.

Суд је одбио, као неоснован, захтев заинтересованог лица за накнаду трошкова управног спора, имајући у виду успех заинтересованог лица у овој управној ствари, па је одлучио као у ставу III диспозитива пресуде, применом одредби члана 150. и 153. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, број 72/11...55/14), које се сходно примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 25.04.2018. године, I-1 У. 894/14

Записничар
Биљана Стојановић, с.р.

Председник већа – судија
Љиљана Петровић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТП